

Práce se zabývá konstruováním místních identit v pohraniční vesnici Maříž. Výzkum byl prováděn formou polostrukturovaných a biografických rozhovorů a z nich získaná data byla prozkoumána narativní analýzou. Osloveni byli především narátoři z řad trvalých rezidentů vesnice, ale i širší okolí příležitostných rezidentů, kteří mají buď hlubší vazby na místo, nebo se angažují v životě vesnice. Rozhovory byly kromě momentálního stavu a pohledu do budoucna směřovány silně na minulost regionu, ať už na vyhnání původních německých obyvatel nebo na realitu minulého režimu, kdy byla Maříž uzavřena za plotem státní hranice. V naracích byl zkoumán vztah a interpretace těchto klíčových formativních událostí místa. Zvláštní fokus byl také kladen na fyzické otisky dějinných turbulencí v místní krajině, kde byly hlavním tématem státní hranice a Mařížský zámek jako místa paměti. Výsledkem analýzy bylo shledání, že si místo za posledních třicet let svého vývoje vytvořilo určité identitární jádro, které silně pracuje s identifikací s místem, a i když svou formou neutváří klasické vesnické společenství, má potenciál pro budoucí kontinuitu. Zároveň byly pomocí analýzy identifikovány narátory vnímané hrozby, jako jsou chalupáři nebo turismus, ale zároveň i příležitosti, jakými je intenzivní kulturní život nebo opět ambivalentní turismus.

Klíčová slova: lokální identita, reanimace, pohraničí, repopulace hraničního pásma, Maříž